

Det er f.eks. et spørgsmål, om et Ligestillingsombud skal kunne træffe beslutninger, som skal have samme status som en domstolsafgørelse, og om en sådan afgørelse derefter skal kunne gå videre til en egentlig domstolsprøvelse. Hvor træffes afgørelsen i den proces, fra der har været en afgørelse af f.eks. dette Ligestillingsombud, og til der kommer en efterfølgende domstolsprøvelse? Vi mener, der bliver nogle problemer omkring indførelse af et nyt juridisk led med egentlig afgørelseskompetence. Den nuværende ombudsstradition bygger jo ikke på en afgørelseskompetence, men på, at man er i stand til at kritisere og henstille.

Det vil altså blive en væsentlig udvidelse af traditionen på området, så det skal selvfølgelig overvejes nøje. Der vil stadig være uklarhed vedrørende rådets kompetence, men vi mener godt, man kan stramme op på Ligestillingsrådets muligheder uden at overlade afgørelsesretten til en ombudsperson. Vi er helt enige i de principper, der er om at sikre unge og etniske minoriteter, ligesom det er rigtigt at etablere en kønsmæssig mere ligelig fordeling, som det også er foreslået.

Vi er lidt uenige i, at man skal prøve at få de faglige organisationer ud af Ligestillingsrådet. Det er selvfølgelig ikke sådan, at arbejdsmarkedets parter skal sidde i flere år og måske virke som en bremse på ligestillingsdebatten. Men vi mener på den anden side heller ikke, det er hensigtsmæssigt, at man ikke har dem med i forhold til den debat, der skal være, fordi de trods alt har en ret vigtig funktion også i forhold til at omsætte nogle af de ting, som man diskuterer og beslutter i Ligestillingsrådet. Det har i høj grad noget at gøre med, hvilken autoritet et ligestillingsråd kan optræde med, ikke kun indtil over for sig selv og sin egen selvbevidsthed, men også udadtil over for samfundet.

Vi ser derfor positivt på den idé, som er kommet fra statsministeren om at nedsætte et udvalg, og håber da, at de tanker, som SF har fremsat, kan indgå i det udvalg og i den debat, der skal være dér.

Ud over det vil vi sige, at vi er indstillet på at støtte beslutningsforslaget, selvfølgelig med nogle kritiske bemærkninger. Vi håber ikke, at den støtte bliver forstået som en absolut støtte til alle elementerne i det og til alle bemærkningerne i det, men som den grundlæggende idé, at der skal ske en styrkelse af ligestillingen, og at det vil være fornuftigt at prøve at se på, om man ikke kan styrke Ligestillingsrådet, så det kan få en mere synlig funktion i det danske samfund.

Arne Melchior (CD):

Som det fremgik af en lille ordveksling for en stund siden, er CD's og mine præmisser i dette spørgsmål totalt anderledes end fru Annette Justs og Fremskridtspartiets.

Det hindrer ikke, at jeg er enig i den betragtning, at det er et problem, man ikke kan lovgive sig ud af, og CD støtter ikke det i dag fremsatte beslutningsforslag, for vi tror ikke, at det får nogen særlig virkning.

Men der er langt derfra og så til at benægte, at der er et enormt problem. Jeg vil sige, at problemet ikke mindst er af den art, at vi i vort samfund og endnu mere i andre – også os nærtliggende – landes samfund har et vældigt ressourcespild, fordi kvinder ikke deltager.

Nu har jeg været minister for offentlige arbejder, for trafik og for kommunikation, og jeg kom i de år og kommer stadig til mængder af kongresser og konferencer og seminarer om disse og lignende tekniske spørgsmål. Billedet er hver gang det samme som titlen på den gamle film med Deanna Durbin og Leopold Stokowski: »Hundrede mand og én pige«. Og pigen er så gerne hende, der kontrollerer billetterne eller serverer kaffen.

Inden for alle de tekniske områder, som får stigende betydning i samfundets udvikling, er det mænd, der opfinder, mænd, der udvælger, mænd, der implementerer og det hele. Nu skal vi ikke generalisere menneskene og ikke mændene og ikke kvinderne, men der er nu altså noget, der hedder hurra for den lille forskel. Der er noget, der hedder en speciel kvindelig intuition, følsomhed og kreativitet, og det går til spille, fordi kvinder af en eller anden grund endnu ikke er kommet til fadet.

Her i landet fik kvinderne stemmeret og valgbarhed for 80 år siden. Ikke desto mindre er altså 33 pct. det højeste, vi endnu har været oppe på i kvindelig deltagelse i Folketinget og i regeringer. O.k., i andre lande er det meget værre. De demokratiske lande har et gennemsnit af kvinder på 11 pct. i deres parlamenter. Vi er altså med til at trække gennemsnittet op, og hurra for det.

Jeg er enig i, at det i høj grad ligger hos kvinderne selv. Men det ligger altså også hos Hans Majestæt mandens overvurdering af sig selv. Socialforskningsinstituttet laver hvert femte år undersøgelser af det sociologisk set ret nye fænomen, der hedder parforhold, hvor begge er heltidsudearbejdende, og dér viser det sig, at det i nogen grad er blevet bedre for kvinderne i løbet af de seneste 20 år.